

PETRI
JUSSILA

VIESTI TUNTEMATTOMALLE

2.1

MAAILMANLOPUN
LOPPU

JOHDANTO

Kirja on suoraa jatkoa Viesti tuntemattomalle –kirjalle, joka on saagan ensimmäinen osa. Tämä on toinen osa ja tarinan loppu. Pysin kirjoittamaan kirjan ja siis tarinan jatkon omana tarinanaan niin ettei se erityisesti vaadi ensimmäisen kirjan lukemista. Vaikkakin ensimmäisen osan lukenut päässee heti alusta oikeanlaiseen tunnetilaan.

Kirjan alkupuolella on hieman jaarittelua avaruuden mittasuhteista ja muista faktoista. Nämä ovat elämän ja kuoleman kysymys niille, jotka haluavat vastaukset kysymyksiin: mitä, miksi, kuinka on mahdollista? Niille, joille se nyt on ihan sama kunhan vaan jotain tapahtuisi niin tuo osuus tarvitsee vaan yrittää pysyä hereillä.

Kirjoittajana kiinnyin joihinkin hahmoihin ja vaikka kirjoittaminen on mukavaa niin tuttujen, ihan mukavien ihmisten elämän tragediaksi tekeminen tuntui jossain. Haluan teille kaikkea hyvää, mutta minun on pakko tappaa teidät, ymmärrättehän? Joskus kohtalo vain valitsee sellaiset polut, että isompi kokonaisuus vaatii uhrauksia.

Toivon mukaan saat kirjasta irti sen mitä olen ajatellut. Koet tunnetiloja ja jätät miettimään joitakin kirjassa olleita asioita. Leppoisia lukuhetkiä lopun ajan tunnelmissa.

Viesti tuntemattomalle 2.1

- maailmanlopun loppu

Kirjoittanut Petri Jussila

CHAPTER 1

Emma makasi Johnin vieressä ja totesi miehen jo nukkuvan. Miehellä ei tuntunut juuri koskaan olevan ongelmia saada unen päästä kiinni. Ei vaikka huolenaihetta Johnilla ja Emmalla oli varmasti sama määrä.

Emma odotti unen saapumista kuten niin monena muunakin iltana. Mielessä olivat päivän vähäiset tapahtumat ja miten hankittaisiin huominen ja ylihuominen ruoka. Sitten samoin kuin joka ilta, oli mielessä Peter, Johnin ja Emman ainoa lapsi. Missä hän mahtaisi nyt olla? Olisiko häntä kenties onnistanut vai todennäköisempi vaihtoehto, että Peter olisi nyt jossakin yksinään ja suunnittelisi huomista päivää. Mitään muuta vaihtoehtoa Emma ei halunnut ajatella, pojan täytyi olla kunnossa. Samalla kun Emma oli pojasta huolissaan, oli hän myös ylpeä. Vaati suurta rohkeutta lähteä yksin kiertämään maailmaa. Eikä Johnilla ja Emmalla ollut muuta loogista vaihtoehtoa kuin päästää poika lähtemään. Jos pojan ei olisi annettu lähteä, olisi tapettu viimeinenkin toivo ja sitä paitsi poika olisi lähtenyt kielloista huolimatta. Ajatukset viipyivät nykyhetkessä, yrittivät keksiä muuta vaihtoehtoa tulevaisuudelle kuin nykyhetken ja sitten hän mietti mennyttä.

Silloin kun tapahtumat alkoivat tai ei voi sanoa alkoivat, ne tapahtuivat yhdellä hetkellä ja varoittamatta, Emma oli ollut 30-vuotias. Nyt hän oli 50-vuotias. Kaksikymmentä vuotta sitten hänellä oli paljon ihmisiä ympärillään. Vaikka kaveripiiri oli pieni, oli töiden kautta paljon tuttuja ja erilaisia aktiviteettejä joissa tapasi aina uusia ihmisiä. Lisäksi olivat vanhemmat joihin oli varsin lämpimät välit. Isä ja äiti olivat tuki ja turva, joille saattoi yksinäisimpinä hetkinä soittaa ja kertoa omia vähäisiä kuulumisia ja kuunnella äidin tarinoita naapureista, jotka olivat käyneet kylässä tai isän

jaaritteluita sukulaisista joita Emma ei edes tarkkaan muistanut. Joskus tärkeintä oli vaan kuulla läheisen ääntä ja läheiselle tärkeää saada puhua.

Kahteenkymmeneen viime vuoteen mahtui vain kolme ihmistä, joiden kanssa Emma oli voinut keskustella, John, Peter ja vuosia sitten edesmennyt Werner. Johnin kanssa tuntui välillä, että keskustelun aiheet yksinkertaisesti loppuivat. Virikkeitä vain oli niin vähän, ettei ollut oikein mitään mistä puhua. Emma kaipasinkin aina välillä Wernerä. Olisi yksi keskustelukumppani lisää ja yksi mies lisää toisi myös hieman turvallisemman olon.

He olivat majoittuneet viinitilan päärakennukseen Etelä-Espanjaan, Sevillan kaupungin lähellä. Kylän nimi oli Almensilla. Ennen majapaikkaansa päättymistä vuosia sitten, Werner ja Emma olivat nähneet Johnin kirjoituksen Hollannissa. Seinässä olevassa tekstissä John kertoi olevansa hengissä ja kehotti tulemaan Eiffel-tornille 17.7. John oli kiertänyt vuoden ympäri Eurooppaa vain kirjoittamassa tätä tekstiä milloin minnekin, rakennuksiin, teiden mainoskyltteihin, ikkunoihin, kaikkiin mahdollisiin paikkoihin.

John oli ennen treffikirjoitusharrastustaan kierrellyt ympäri Englantia ja Ranskaa tapaamatta ketään. Alkoi vaikuttaa jo siltä, että hän todella oli maailman viimeinen ihminen. Siltä varalta, että olisi harvoja muitakin hengissä, mikä oli loogista, nämä harvat ihmiset saattaisivat kiertää kehää tapaamatta koskaan toisiaan. Yksi kun tulisi kaupunkiin ja lähtisi sieltä pois, saattaisi toinen tulla paikalle puoli vuotta myöhemmin. Kumpikaan ei tietäisi toisistaan ja molemmat jatkaisivat elämistään yksinäisyydessä. Piti keksiä keino yrittää yhdistää ihmisiä. Käytössä ei ollut radiota, televisiota, eikä internettiä, joten piti keksiä jotain muuta. Kontakti-ideana John alkoi kirjoittamaan kaikkialle samaa tapaamistekstiä. Eikä turhaan, Emma ja Werner olivat nähneet kirjoituksen ja tulivat mainittuun tapaamispaikkaan. Kun Emma ja Werner polkivat pyörillä paikalle ja John näki heidät, oli kaikkien kolmen riemu rajaton. Muutaman päivän odottelusta huolimatta, muita ei tullut paikalle. Hetken pohdittuaan kolmikko päätti jatkaa matkaa kolmistaan. Melko nopeasti tutustumisen jälkeen John oli todennut Emman ja Wernerin aivan kunnollisiksi ja nämä Johnin. Johnille joukkoon liittyminen

oli erityisen arvokas asia, koska hän oli viettänyt yksinäisyydessä ruumiiden keskellä jo iäisyyden. Emma ja Werner taas olivat olleet kahdestaan tapahtumahetkestä saakka ja yksinäisyys heillä ei ollut ehkä aivan yhtä musertavaa. Kolmikko matkasi Etelä-Espanjaan ja asettui sinne taloksi. Ajan saatossa Emma ja John huomasivat tunteittensa kasvavan ja heistä tuli pariskunta. Wernerin oli tämä pakko vain hyväksyä, vaikka hänelläkin oli omia tunteitaan kaunista, mukavaa ja älykästä Emmaa kohtaan. Rooli kolmantena pyöränä ei ollut helppo. Kolmikko oli hyviä ystäviä keskenään ja Emma ja John jättivät liehittelyt makuuhuoneen puolelle, jottei missään tapauksessa olisi kaadettu suolaa Wernerin haavoihin. Hyvästä yrityksestä huolimatta Wernerin tunteet Emmaa kohtaan eivät koskaan sammuneet. Tilannetta olisi helpottanut, jos Emma olisi ollut poikkeuksellisen vaikea luonne ja naama olisi ollut kuin petolinnun perse, mutta ikävä kyllä tilanne luonteen ja ulkonäön suhteen oli juuri päinvastoin. Kaiken lisäksi tämä joka miehen unelma saattoi olla maailman viimeinen nainen.

Werner katosi eräänä vuonna lähdettyään tarkistamaan oliko Eiffelin tapaamispaikkaan tullut muita. Johnin viestissä ei mainittu vuotta, ainoastaan päivämäärä. Johnin kirjoitukset olivat kuitenkin edelleen tuhansissa paikoissa ympäri Eurooppaa ja oli oletettavaa, että lopulta joku sen huomaisi. Se joku joka kirjoituksen huomaisi tulisi tapaamispaikkaan taatusti, koska hänen täytyi olla hyvin yksinäinen ja kuka tahansa tarttuisi tuollaiseen oljenkorteen. Werner ja Emmakaan eivät olleet nähneet yhtään elävää ihmistä kunnes sitten lopulta Johnin, kiitos Johnin viestin. Näin ollen olikin ikään kuin velvollisuus mennä tarkistamaan asia aina vuoden kyseisenä ajankohtana. Emma oli tuona vuonna saanut juuri Johnin kanssa vauvan, Peterin. Tämän vuoksi yhteisenä päätöksenä päätettiin, että Werner lähtisi Pariisiin. Hän ei koskaan palannut. Tämän jälkeen John ja Emma olivat päättäneet olla menemättä enää tapaamispaikalle. John ei voinut lähteä ja jättää Emmaa lapsen kanssa yksin, eikä Emma olisi päästänyt Johnia lähtemään.

Yksinäisyys ja jatkuva pelko olivat henkisesti vaikeita. Emmasta tuntui, että jatkuva huoli oli harmaannuttanut hänet ennen aikaansa. Kasvotkin olivat

ahavoituneet enemmän kuin ikä olisi antanut ymmärtää. Emma oli ollut nuorempana aidosti kaunis. Hän oli tuntenut ohi kävelevien miesten kasvoja tutkivat katseet ja tuntenut usein myös, että mies oli kääntynyt katsomaan taakseen ja arvioinut itsekseen oliko selkäpuoli yhtä hyvä kuin etupuoli. Vaikka eivät ne selkää katsoneet. Nyt oli kuitenkin aikaa kulunut ja hän oli tullut keski-ikään. Emma oli silti vanhentunut mielestään tyylikkäästi. Vaikka ikä näkyi jo ja rinnat ja takapuoli eivät olleet enää niin terhakkaat kuin nuorena, oli hän pysynyt hoikkana ja allejakaan ei ollut käsivarsissa. Jos olisi ollut juhlia tulossa ja Emma olisi laittanut päälleen iltapuvun ja laittanut hiukset sekä meikannut, hän olisi ollut edelleen upea näky. Nyt kahden ihmisen arkea pyöritettiin maaseudulla niin, että Emma muistutti mielestään välillä jotain kassi-Alman ja maatalon emännän välimaastosta. Toisaalta asialla ei ollut merkitystä, John ei lähtisi vieraisiin naisiin, olisipa Emma lihava, laiha, siloposki tai rypyyinen. Joskus harvoin kuten hääpäivänä tai syntymäpäivinä hän saattoi meikata ja laittaa hiuksiaan omaksi ja Johnin iloksi. Muuten lookkina oli puhtaus ja natural.

Huoli Peteristä raastoi sydäntä. Jotenkin tuntui, että kaikki ei ole kunnossa. Uneen pääseminen oli mahdollittoman vaikeaa. Kolmekymppisenä kun elämä oli vielä ikään kuin edessä, ei olisi voinut koskaan uskoa kuinka voimattomalta ja lohduttomalta elämä tuntuisi viisikymmenvuotiaana. Kyse ei ollut iästä. Mikäli maailma olisi jatkanut normaaleilla raiteillaan, Emma olisi nyt hyvässä työssä, hyvällä palkalla, onnellinen ja harrastaisi ja matkustelisi paljon.

John ja Emma olivat joutuneet seitsemäntoista vuotiaan Peterin kanssa hankalaan tilanteeseen. Peter halusi lähteä etsimään ihmisiä. Tilanne oli varsin ymmärrettävä. Toisaalta he olivat nyt selkeästi hyvässä turvapaikassa, jossa luonnosta sai kaiken ruuan ja lämpöäkin riitti, mutta mitä järkeä olisi antaa pojan kasvaa ja tulla ikämieheksi kammarinpojaksi ja katsoa lopulta kun vanhemmista aika jättää. Jos Peter lähtisi nyt niin olisi ainakin mahdollisuus, että poika löytäisi muitakin ihmisiä. Äärettömän epätodennäköistä oli, että ikäistään seuraa, koska Peter oli jo sattuman

ihme, mutta ylipäättään muita ihmisiä tai ihmisen. Peterin omanikäisen seuran löytämisessä oli se looginen ongelma, että tapahtuma tapahtui 20 vuotta sitten ja Peter oli 17-vuotias. Tapahtuman aikaan Emma ja Werner olivat tutkimassa Cernin kiihdytintä ja tarkemmin ottaen sillä hetkellä sen sisällä. John oli ollut magneettikuvauksessa. Mitä ikinä tapahtuikaan niin vain hyvin voimakas magneettikenttä pystyi suojelemaan siltä. Jos jokin vauva olisi tuolloin ollut vaikkapa juurikin magneettikuvauksessa niin lapsi ei olisi pitkään pärjännyt itseksensä. Toisaalta taas jos vastaava olisi tapahtunut vaikkapa 10-vuotiaalle lapselle niin tämä olisi saattanut selvitä tulevista vuosista. Mielen tasapaino lapsella olisi taatusti jo järkkynyt, mutta selviämismahdollisuudet olisivat. Tuolloin kymmenvuotias lapsi, olisi nyt noin kolmekymppinen. Oli miten oli, jonkinlaista toivoa muista ihmisistä pystyi elättelemään.

Hyvin raskain mielin vanhemmat antoivat Peterille lähtöluvan. Poika oli kylläkin jo niin lähtökuopissa, että lupa oli vain siunaus pojan karkuretkelle. John ja Emma pyysivät, ettei poika yrittäisi pärjätä liian pitkään yksin tulematta kotiin. Ei tarvinnut esittää kovanaamaa tai liian aikuista. Voisi tehdä nyt lyhyemmän retken ja tulla sitten takaisin ja tehdä sitten uuden retken.

Peter oli tehnyt mielestään jo riittävästi lyhyitä retkiä, Espanja ja Portugalin oli nähty. Elämää ei täällä vanhempien ja satunnaisten taivaalla kiitävien valojen lisäksi ollut. Ihmiselämää piti hakea kauempaa. Kun oli elänyt sellaisen elämän kuin Emma ja John, pojan lähtö oli surullisen järkyttävää ja samalla tavallaan välttämätöntä. Johnilla oli ollut aiemmin, silloin kun maailma oli vielä järjissään, kolme lasta. Nyt näistä lapsista ei ollut enää mitään tietoa, muuta kuin oletus, että heille oli käynyt samoin kuin kaikille muille. Emma joka oli tuolloin ollut lapseton, oli myös menettänyt kaikki läheisensä. Sama oli tapahtunut myös Wernerille. Kun John ja Emma katsoivat poikansa lähtöä, he näkivät mielessään mahdollisesti viimeisen ihmisen jota enää koskaan näkevät. Silti oli pakko päästää irti, jotta pojalla olisi toivoa. Voi kuinka he toivoivatkaan, että Peter löytäisi jotain, ettei hän palaisi todetakseen, että toivoa ei ole. Kuitenkin kunhan poika palaisi.

Emma oli säilyttänyt uskonsa kaikesta huolimatta. Oli lohdullista ajatella, että tuolla jossain oli joku joka kuuli rukoukset ja tällä kaikella oli tarkoitus. Emma oli älykäs ja myös opiskellut ihminen, mutta hän ei yrittänytään löytää järjellistä selitystä sille, miksi rakastava isä tappaisi kaikki lapsensa. Tarkoituksen piti olla isompi kuin mitä ihminen ymmärtäisi. Lopulta hyvä voitaisi ja kyllä jumala kuuli rukoukset nytkin, näin täytyi olla. Heidän henkiinjäämisellä ja Peterin syntymisellä oli jokin isompi merkitys.

Emma luki mielessään lyhyen rukouksen jonka kaava oli sama kuin lapsena iltarukouksena luettu, loppuun hän lisäsi sillä hetkellä tärkeitä asioita ja nyt niitä oli vain yksi, Peter. Tämän jälkeen Emma meni Johniin aivan kiinni. Mies tuntui mukavan lämpimältä. Vihdoin silmäluomet alkoivat tuntua raskaalta ja ajatukset vaipuivat murheista unensekaisiksi.

CHAPTER 2

Avaruuden etäisyydet ovat jättiläismäiset. Jättiläismäiset ainakin niille, joilla on käytössään vanhanaikaiset rakettimoottorit, eikä avaruusaluksia, joilla voisi kiihdyttää lähelle valonnopeutta jolloin kyydissä olevien aika hidastuisi suhteessa niihin, jotka jäävät vilkuttamaan avaruuslentokentälle. Niille joilla on käytössään menopeli joka kiihdyttää nollasta lähelle valonnopeutta vaikka vuodessa, avaruus ei tunnu ihan niin isolta tai ainakaan ehkä oma galaksi. Silti valonnopeus ei riitä koko galaksin tutkimiseen saati naapurigalaksiin matkaamiseen. Valonnopeus on kuitenkin sen verran verrikaista, että pitkäikäisempikin alieni ehtii kuukahtamaan ennen kuin on päässyt galaksin toiselta reunalta galaksin keskustaan saakka.

Galakseja on miljardeja ja ihmisten galaksissa on kolmisensataamiljardia tähteä. Tämän kun kertaa galaksien määrällä niin tähtiä eli aurinkoja on avaruudessa tosi monta ja tosi monta on vähättelyä. Nähtävää siis riittäisi jos olisi keinoja päästä planeettoja ja aurinkokuntia tutkimaan. Tämän lisäksi on olemassa myös eri ulottuvuuksia, eritoten kvanttitasoista pienemmillä alueilla, mutta ihmeteltävää riittää jo omassakin ulottuvuudessa ja sen mittasuhteissa.

Maan oma galaksi on suurin piirtein yleisurheilussa käytettävän kiekon mallinen ja halkaisijaltaan noin 100 000 valovuotta. Matka maasta oman galaksimme keskustassa sijaitsevaan mustaan aukkoon on karvan alle 30000 valovuotta ja matkaa galaksin ulkoreunalle sellaiset reilut 20 000 valovuotta. Kiekon paksuus on maan kohdalla vajaat 10000 valovuotta. Maa on kiekon sisällä, suurin piirtein keskellä. Mittasuhteet vaihtelevat rajusti galaksin liikkeiden mukaan ja galaksin liikettä ovat tähdet, jotka kiertävät

galaksin keskustaa. Lisäksi galaksi kokonaisuutena liikkuu. Mittasuhteet antavat kuitenkin tuntumaa etäisyyksistä ja matkojen kestoista. Eritoten kun ymmärtää sen, että 65000 km/tunnissa kulkevalla rakettimootorilla yhden valovuoden taittamiseen menee 16 615 maan vuotta. Jos tarkastellaan valonnopeuden mittakaavassa maan lähiympäristöä niin aurinkoja, eli tähtiä, on suhteellisen tiheässä. Maan lähimpään tähden on vain nelisen valovuotta, eli rakettimootorilla matka kestäisi noin 67000 vuotta.

Noin 90 valovuoden päässä maasta sijaitsee aurinkokunta, jota kiertää useampi planeetta. Galaksin lähes jokaisella tähdellä on kiertolainen tai kiertolaisia ja näin on jokaisessa galaksissa. Tällä kyseisellä planeetalla on sopivan ikäinen aurinko, jota kiertää sopivalla etäisyydellä jättiläisplaneetta. Kaasujättiläinen on noin kahden Jupiterin massainen ja gravitaation takia ei kovin otollinen elämälle, mutta kaasujättiläisellä on kiertolaisia, kuita. Auringon tulee olla riittävän vanha, jotta kiertolaiset ovat riittävän vanhoja saamaan fysiikan ja kemian sattumuksista elämän alkuun. Myös kiertoradan tulee olla sellainen, että veden on mahdollista pysyä nestemäisenä, vaikkei vesi kaikkialla olekaan elämän ehto. Myös kuun tai planeetan massalla on merkitystä. Liian pienellä kappaleella ei synny ilmakehää, jota elämä arvostaa ja liian suurella kappaleella gravitaatiovoimat haittaavat elämän syntymistä ja säilymistä.

Jos maassa olisi ollut riittävästi aikaa tutkia elämän syntyä, sitä olisi pian osattu luoda itse. Ei nisäkästä, mutta jotain mistä kaikki lähtee liikkeelle. Kun annetaan sopivat komponentit ja riittävästi aikaa, elämää syntyy. Se alkaa kun tarjolla on energialähde, alkuaineita ja aikaa. Molekyylit alkavat reagoida tietyin tavoin toisiinsa ja niihin liittyy lisää molekyylejä. Saadessaan energialähteestä virtaa nämä uudet molekyylit tuottavat uusia samanlaisia molekyylejä. Eivät lisääntymistarkoituksessa vaan koska sellainen molekyyliryppäs vain sattuu reagoimaan valoon tai lämpöön tai veteen tietyllä tavalla. Se kopioituu samankaltaisena 500 miljoonaa vuotta ja sitten jumalan ihmeestä tai tulivuoren purkauduttua vettä, syanidia ja metaania sisältävän meren pohjassa molekyyliryppäs muuttuu. Nämä kehittyneemmät molekyyliryppäät alkavat muistuttaa yhä enemmän meidän tuntemia

alkukantaisia monistuvia viruksia ja loppu onkin evoluutiota. Monimutkainen molekyylirypäs, josta on tullut virus

Ei kaikkialla, mutta yllättävän monessa aurinkokunnassa on elämälle sopivia kiertolaisia, sopivan ikäisiä, sopivan kokoisia ja sopivalla etäisyydellä auringosta. Usein elämä myös katoaa planeettaa kohtaavan katastrofin takia esimerkiksi ilmakehän pikkuhiljaa haihduttua avaruuteen tai vaikkapa planeetan jäähtymisen vuoksi. Useimmiten elämän aurinkokunnasta tappaa auringon loppuvaiheiden massiiviset ilmiöt, auringon laajentuminen tai räjähdys. Elämä on yleisimmin varsin alkukantaista, bakteerien tapaisia eliöitä tai maksimissaan jonkinlaista sammalta merissä. Kuitenkin niillä harvoilla poikkeuksellisilla kiertolaisilla, joilla elämä on saanut kehittyä riittävän kauan, elämä on saanut kehittyä pitkään ja muuttunut älyllisemmäksi.

Evoluutio on samankaltaista kaikkialla. Energiaa, eli ruokaa hankkiakseen joku eliö alkaa jossakin kohtaa syömään muita eliöitä kun sammaleet eivät enää riitä. Toiset eliöt keksivät puolustautumiskeinoja ja tulee uusia eliöitä, jotka syövät toisia eliöitä. Lähes aivottomien ötököiden ei tarvitse vaivata vaatimatonta älykapasiteettia pohtimalla kuinka jäisi henkiin tai kuinka saisi syötyä piikikkään elikon? Luonnonvalinta hoitaa asian. Piikikäs ötökkä jää henkiin ja samoin ne jotka keksivät syödä muutakin kuin elikoita, jotka olivatkin muuttuneet piikikkäiksi.

Satojen miljoonien maan vuosien kuluttua joku maalle noussut eliö on kehittynyt niin paljon, että oppii sytyttämään tulen. Jos ajatellaan, että kaikki harvinainen kehittynyt elämä on tulosta muiden eliöiden yhä kehittyneemmästä tappamisesta päästäkseen oman planeettansa ruokaketjun huipulle niin ehkä saattaa piillä riski, että kaikki kehittyneet eliöt, jotka osaavat tehdä tulen, tikapuut, pyörän ja lähes valonnopeudella kulkevan raketin eivät olekaan niin hyviä, hyveellisiä ja eettisiä arvoja kunnioittavia.

Välttämättä ihmistenkään ei olisi ollut viisasta lähettää radiosignaaleja kaikkiiin mahdollisiin lähellä oleviin tähdistöihin etsiessään sielunkumppania.

Tosin maa alkoi tiedottaa itsestään jotakuinkin ensimmäisten radiolähetysten myötä. Tätä ennen maa oli granialaisten kartalla vain tähden 980300 planeetta nro 3, jonka spektri kertoi, että maassa oli vesipitoinen meri ja myös ilmakehä. Tämä voitiin vahvistaa myös kuvista, jotka toki 90 valovuoden takaa otettuna olivat sumeat. Vasta ensimmäinen radioaalto joka vastaanotettiin herätti mielenkiinnon tutkimaan kyseistä kohdetta tarkemmin.

Ensimmäiset maasta tulleet signaalit havaitsi yksi kymmenistä tuhansista vartiosatelliiteista, joita oli levitetty pallon muotoiseksi vyöhykkeeksi granialaisten kotikuun ympärille. Vartiosatelliittivyöhykkeen halkaisija oli 70 valovuotta ja vartiosatelliittivyöhyke oli perustettu tiedonhalusta universumia kohtaan sekä epäluulosta muita mahdollisia älyllisiä olentoja kohtaan. Granialasetkin pelkäsivät tuntematonta ja halusivat olla valppaana, kaiken varalta. Vartiosatelliitit valvoivat paikallista lähiavaruutta, eritoten suoraviivaisia massamuutoksia avaruudessa. Näitä pelättiin eniten, koska se olisi ollut merkki muukalaisten aluksen matkaamisesta. Omia aluksia ei enää näin kaukana kotikuusta liikkunut. Tällaisia muutoksia avaruudessa ei granialaisten onneksi oltu havaittu koskaan. Vartiosatelliitti haisteli myös kaikkia mahdollisia viestintäkeinoja, alkeellisista kehittyneempiin.

Granialaisten aktiivisena toiminta-alueella, joka käytännössä oli noin kaksikymmentä valovuotta joka suuntaan kotikuusta, oli muutaman tähden planeetalla aivan alkeellista elämää. Toisella alkeelliset eliöt sinnittelivät heikon ilmakehän kiviplaneetan hiekassa ja toisella hyvin tiheän ilmakehän omaavan planeetan metaanimeressä. Elämän, alkeellisenkin, löytyminen oli avannut granialaisten silmät. Avaruudessa oli muitakin. Varsinainen jymyutinen tuli kun napattiin matemaattinen viesti joltakin hyvin korkean tahon kulttuurilta. Viesti oli kulkenut kymmeniä tuhansia valovuosia. Se saatiin avattua ja se oli tervehdysviesti, jossa kyseinen sivilisaatio kertoi olemassaolostaan. Granialaiset päättivät olla vastaamatta viestiin. Ajatusmaailma millä tahansa eliömuodolla muuttuu silloin kun se ei enää olekaan yksin. Kun tämä eliö huomaa pystyvänsä matkustamaan läheisiin aurinkokuntiin, se ajattelee, että niin pääsevät muutkin. Lisäksi jos tämä

eliömuoto tunnistaa itsessään aggressiivisia, häikäilemättömiä piirteitä, se ajattelee, että tällaisia saattavat olla muutkin, joten oli järkevää olla, jos nyt ei varpaillaan niin ainakin valmiina, kaiken varalta.

Vartiosatelliitti valvoi koko spektriä, kaikkia aallonpituuksia, radioaaltoja, näkyvää valoa, gammasäteitä ja kaikkea näiden välistä ja jonkin matkaa molemmin puolin yli. Satunnainen uusi vaimea radioaalto tuli tähden 980300 suunnasta. Se poikkesi avaruuden kaaoksesta sikäli, että siinä oli piirteitä toistuvuudesta ja jaksotuksesta. Viesti välitettiin Granian kuuhun ja alkuun oli yllättävän hankala saada viestistä selvää, mutta lopulta viestistä saatiin kaava. Ihmiset kutsuisivat kaavaa nuoteiksi. Yhdysvalloissa Wilkinsburgin kaupungissa asunut Insinööri Frank Conrad lähetti kyhäilemällään asemalta musiikkia, tuolloin vuonna 1916 vielä varsin harvojen kuulijoiden iloksi. Parikymmentä vuotta myöhemmin Frankin lähettämä soittokappale tavoitti uloimman vartiosatelliitin. Vartiosatelliitti lähetti automaattisesti tästäkin raportin kotikuuhun. Koska satelliiteilla oli 70 valovuotta matkaa granialaisten kuuhun, olisi lasersäde tai radioaalto ollut aivan liian hidas viestintätapa. Granialaiset olisivat lukeneet satelliitin lähettämää raporttia 70 vuoden kuluttua. Viestit välitettiin neljänteen ulottuvuuteen ja koottiin Granian kuussa vastaanottopisteessä joka valvoi kyseisen ulottuvuuden, kyseisen sektorin, kyseistä tilaa. Kvanttitason ymmärtäminen oli välttämätöntä avaruuden viestinnässä. Koukkaaminen toisen ulottuvuuden kautta ei rikkonut tämän ulottuvuuden ikäviä nopeussääntöjä, jossa valonnopeus oli määräävä tekijä.

CHAPTER 3

Granialaiset kutsuivat asuinpaikkaansa nimellä Granian kuu. Granian kuu kiersi kaasujättiläistä yhdessä kymmenien muiden erikokoisten kuiden kanssa. Granian kuu oli riittävän kaukana kaasujättiläisestä, jotta valtaiset vetovoimavoimat eivät olleet häirinneet elämän syntyä. Elämä täällä oli lähtenyt merestä. Meri oli vettä ja ilmakehä tiheä ja hyvin hiilidioksidipitoinen. Kuulla oli ollut paljon kasvillisuutta ja aiemmin kaksi alykkääksi noussutta eliörotua. Nämä eliöt olivat erkaantuneet toisistaan niin kaukaisessa evoluutiovaiheessa, etteivät ne muistuttaneet mitenkään toisiaan. Ne olivat olleet toisilleen vihamielisiä aina. Vähän niin kuin maassa kissat ja koirat tai leijonat ja hyeenat. Molemmilla oli ollut kuitenkin elintilaa kun toiset eliöt asuivat toisella mantereella ja toiset toisella Granian kuun kahdesta mantereesta. Meri erotti lajit toisistaan pitkään. Tekniikan kehittymisen myötä lopulliset taistelut olivat vääjäämättä edessä. Voittaja-rodun tuhottua häviäjät, eivät he tuhonneet vain hävinneitä eliöitä vaan tuhosivat kaikki merkit hävinneiden kulttuurista.

Voittajarotu, kooltaan kaksi kertaa suurempi kuin häviäjät, olivat kolme metriä pitkiä, kaksijalkaisia ja kaksikäisiä. Niillä oli kaksi silmää edessä, jotta saaliin pystyi paikantamaan ja etäisyyden hahmottamaan paremmin. Erityisaseena metsästyksessä ennen teknistä kautta ne käyttivät molemmissa käsissään olleita luomaisia piikkejä. Evoluutio säilytti piikit myös teknisellä ajanjaksolla, koska ne olivat merkki voimasta. Voittaja-rodun kulttuuri oli aggressiivinen. Naaraista taisteltiin voimalla. Mitä aggressiivisempi ja raaempi uros oli, sitä varmemmin se sai naaraan.

Agressiivisten geenien pärjääminen ja siirtyminen sukupolvelta toiselle piti lajin vaarallisena itselleen ja muille.

Jotta tapa tai tule tapetuksi –asenne ei olisi lopulta tuhonnut lajia itseään, laadittiin lopulta säännöt, joita tuli noudattaa kuoleman uhalla. Ylintä päättävältä käyttivät vanhimmat. Vanhimpiin pääsi elämällä riittävän pitkään. Vanhimmat olivat ainoita, jotka eivät voineet saada kuolemantuomiota. Paikkoja vanhimpien neuvostoon avautui kuitenkin luonnollisen poistuman kautta jatkuvasti. Granialaisten elinikä ei ollut tekniikan kehittymisen myötä juurikaan kasvanut. Lääketiedettä ei pidetty suuressa arvossa ja sairastaminen oli merkki heikkoudesta. Vanhimpien keskimäärin 5000 granilaisen joukko päätti suurista asioista äänestämällä ja pienempiä asioita varten vanhimmat oli jaettu 10 hengen ryhmiin, jotka kukin päättivät sille ryhmälle tarkoitetuista asioista.

Kun tekninen kehitys tuli avaruusaikaan, jossa päästiin vierailemaan jättiläisplaneetan muilla kuilla, otettiin granialaisten yhteiskunnassa teknologisia harppauksia. Yksi tärkeimmistä harppauksista oli valonnopeuden saavuttaminen. Sen lisäksi, että se mahdollisti matkat lähi-aurinkokuntiin, se auttoi myös ymmärtämään maailmankaikkeutta laajemminkin. Aika, gravitaatio ja eri ulottuvuudet avautuivat silmien eteen. Valonnopeuteen pääsyn myötä opittiin ymmärrettiin maailmankaikkeuden rakenne.

Ensimmäisen granialaisten valonnopeuskokeilun olisivat voineet tehdä ihmisetkin, jos se olisi tullut heidän mieleensä ja joku olisi antanut 10000 miljardia dollaria rahaa, antanut piirustukset ja sanonut: ”tehkääpä tällainen”. Granialaisten ensimmäinen valonnopeuden saavuttanut kone perustui varsin yksinkertaiseen asiaan. Periaatteena oli, että kun granilainen tai vaikkapa ihminen hyppää liikkuvan junan sisällä, hän tippuu samaan paikkaa. Juna ei menekään ”alta pois”. Samoin jos ihminen juoksee 15 kilometriä tunnissa junan sisällä, junan menosuuntaan niin hän mielestään juoksee 15 kilometriä tunnissa. Laiturilla seisovan näkökulmasta kun juna kulkee 100 kilometriä tunnissa ja kun sen sisällä juoksee konduktööri

menosuuntaan niin laiturilla olevan näkökulmasta konduktööri liikkuu 115 kilometriä tunnissa.

Granalaiset rakensivat halkaisijaltaan valtaisan renkaan, joka imettiin lopulta tyhjiöksi kun kaikki oli valmista. Sisään tuli valtaisan kokoinen ”juna” tai lähinnä putki, joka oli magneettikentän avulla irti ulkoseinistä ja vain yksi ”raide” oli kiinni seinässä, jota pitkin juna eteni toisen junan sisässä. Tämän junan sisällä oli vastaavanlainen juna. Samoin seuraavan junan sisään tuli uusi juna ja samoin seuraavan ja samoin seuraavan jne. Rakentaminen aloitettiin luonnollisesti kaikkein ohuimmasta ”junasta” ja tämän päälle rakennettiin seuraava ja tämän päälle seuraava jne. Junissa ei ollut alku- tai loppupäätä vaan ne täyttivät kokonaisen kierroksen kukin oman junansa sisällä. Junia oli sisäkkäin 6546 kappaletta. Jokainen juna kulki omasta mielestään 165 000 kilometriä tunnissa. Ulkopuolelta seuraavien granalaiden tiedemiesten näkökulmasta uloin juna kulki 165 000 kilometriä tunnissa, sen sisällä oleva juna 330 000 kilometriä tunnissa. Näin nopeus kasvoi ulkopuolisen tarkastelijan näkökulmasta juna kerrallaan ja lopulta sisin juna kulki valonnopeudella. Kuten kulkikin, vaikka sisimmässä junassa olijan mielestä olisi menty vain 165 000 kilometriä tunnissa. Tämän sisimmän junan näkökulman vuoksi junaan ei kohdistunut myöskään valtavia massoja, joiden olisi periaatteessa pitänyt tehdä kaikista sisimmistä junista mössöä ja hajottaa ne atomia pienemmiksi osiksi vaan tiedemiesten hämmästykseksi sisin juna oli täysin kunnossa kun testiajo päätettiin ja tuloksia alettiin tutkimaan.

Tieteellisten harppausten aikaan Granian kuun ilmasto oli alkanut muuttua. Siihen vaikutti niin suuri voima, että asialle ei voinut juuri muuta kuin todeta tilanteen. Kaasujättiläinen, jota Granian kuu kiersi oli ajan saatossa kasvanut kasvamistaan ja samoin oli tehnyt aurinkokunnan aurinko. Näiden vetovoimat alkoivat pikkuhiljaa vetää toisiaan tiukemmin puoleensa ja vuosi vuodelta, kierros kierrokselta kaasujättiläinen ja siinä samalla Granian kuu, lähestyivät aurinkoa. Alkuun tehtiin laskelmia, jotka kertoivat aikaa olevan vielä satojen sukupolvien ajan, mutta niillä main kun lähetettiin ensimmäiset

Maailmanlopun syyt ja seuraukset selviävät ainakin lukijalle. Maailmanlopun harvoille ihmisille eivät täysin koskaan. Kohtalo kietoo selvyityjiä yhteen. Onko lopun lopu sattumien summa vai osa isompaa kokonaisuutta?

ISBN: 978-952-286-610-3

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi